

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **P. A.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 936/3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. května 2018, č. j. OAM-954/ZA-ZA11-ZA08-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného (dále také jen „správní orgán“) nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a

cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou ze dne 2. 7. 2018. V jejím úvodu namítl, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nepřihlédl k okolnostem daného případu, a to k intenzitě a závažnosti protiprávního jednání, které vůči němu směřovalo. V této souvislosti mělo být porušeno i ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu, neboť jím tvrzené protiprávní jednání dosáhlo intenzity pronásledování. Žalovaný měl porušit i ustanovení § 12 a 14a zákona o azylu a ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Porušit tak měl i ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, protože neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu zákona o azylu. Žalovaný nevzal dle žalobce v potaz ani čl. 43 Listiny základních práv a svobod.
4. Žalobce uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal kvůli jeho pronásledování v Gruzii. Jeden rok byl členem Národního hnutí (pozn.: oficiální název je Sjednocené národní hnutí) a před volbami měl potyčky se členy opoziční strany Gruzínský sen i jiné problémy v souvislosti s jeho působením ve straně. Strana Národní hnutí zaměstnávala žalobce jako hlídače budovy (člen ochranky). Do ní se opakovaně pokoušeli vniknout podnapilí členové strany Gruzínský sen, které žalobce odmítl pustit dovnitř. Po vítězství strany Gruzínský sen ve volbách navštívili žalobce desetkrát do měsíce v nočních hodinách dva údajní členové vlády a vyhrožovali mu. Z těchto incidentů žalobce dovozuje, že jednání vůči němu měla politický podtext, přičemž žalovaný celou situaci bagatelizoval. V situaci, kdy opoziční politická strana vyhrála volby, však žalobce začal mít odůvodněný strach o sebe i svou rodinu a domnívá se, že změna bydliště v rámci Gruzie by nebyla řešením. Má zato, že mu náleží mezinárodní ochrana ve formě azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. K výkladu předmětného ustanovení odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67).
5. Dle žalobce měl žalovaný zohlednit jeho tvrzení ve vztahu k existenci odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu (resp. čl. 10 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, dále jen „kvalifikační směrnice“). Žalobce je toho názoru, že ve státě svého původu čelil sérií nátlaků, které by samostatně nemusely dosáhnout takové intenzity, aby byly relevantní ve smyslu azylového zákona, přesto této intenzity mohou dosáhnout v souhrnu – kumulativně. K tomuto odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 6 Azs 4/2012-17, a ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007-129.
6. Žalobce nesouhlasil ani s argumentací žalovaného, dle které se mohl v Gruzii za účelem ochrany svých práv obrátit na policii. Rovněž závěr vycházející z informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky č. j. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016, že

prošetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi, označil za nepravdivý. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57. Žalobce má za to, že pro posouzení, zda je ochrana před vážnou újmou ze strany státu, kam má být žadatel navrácen, poskytována, je klíčové to, zda stát či strany nebo organizace, které ho ovládají, učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy. Například státy zavedou účinný právní systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání směřující k pronásledování a rovněž osoby žijící v tomto státě mají k takové ochraně přístup. Žalobce je navíc toho názoru, že pro udělení mezinárodní formy ochrany ve formě azylu není obligatorní, aby žadatel nejprve usiloval o ochranu v zemi původu. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51.

7. Žalobce dále poukázal na zprávy o Gruzii, které se zaměřovaly na tamější nezávislost soudnictví a vyšetřování trestných činů. Správní orgán pominul zejména skutečnost, že Gruzie nemá nezávislou justici (viz zpráva Amnesty International za rok 2016 ze dne 22. 2. 2017) a efektivní mechanismus vyšetřování kriminality, již se dopouští policejní orgány (viz zpráva Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017, o stavu lidských práv za rok 2016). Žalobce sice uznává, že v tomto směru došlo v Gruzii k určitému zlepšení, ale přesto nelze s určitostí tvrdit, že je zde život pro žalobce i jeho rodinu bezpečný. Dodal, že soudní systém i nadále postrádá mechanismy, které by zaručily náhodné přidělování případů soudcům (viz zpráva Ministerstva zahraničí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017, o stavu lidských práv v Gruzii za rok 2016). Žalobce shrnul, že v napadeném rozhodnutí žalovaný v rozporu s informacemi o zemi původu konstatoval, že státní orgány v Gruzii poskytují ochranu, aniž by si tato fakta skutečně zjišťoval. Žalobce má za to, že ochrana státními orgány není účinná, zvláště pak v politicky motivovaných případech, kterým jeho případ bezpochyby je.
8. Žalobce je přesvědčen, že mu náleží též doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu a má za to, že jsou naplněny i důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu. Závěrem zopakoval, že on i jeho rodina byli v Gruzii pronásledováni ze strany osob ze skupiny politické strany Gruzínský sen. Dělo se tak v nočních hodinách po té, co vyhrála vládnoucí politická strana v zemi. Žalobce nevěří v efektivitu bezpečnostních složek v zemi a má za to, že přestěhování v rámci Gruzie by rovněž nevyřešilo jeho situaci. Žalobce tak s ohledem na výše uvedené navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a informace o zemi původu, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii.
10. Žalovaný připomněl, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obava ze členů strany Gruzínský sen, které jakožto hlídač budovy (patřící straně Národní hnutí) nepustil dovnitř, protože byli v podnapilém stavu. Ti mu následně měli několikrát vyhrožovat. Žalovaný upozornil, že žalobce se ani nepokusil obrátit na místní policii a ze země vycestoval. Dle jeho názoru se v tomto případě se o politicky motivovaný případ nejednalo a žalobci nebránily žádné okolnosti v tom, aby se na příslušné gruzínské orgány obrátil s žádostí o pomoc. Žalovaný rovněž doplnil, že

žalobce v zemi původu neměl žádné potíže se státními orgány. Ze skutečnosti, že rodina žalobce v Gruzii zůstala, ačkoli z osob, které žalobci vyhrožovaly, měla mít manželka psychické problémy, dále žalovaný dovodil, že problémy žalobce byly apolitické.

11. Žalovaný v závěru doplnil, že posuzoval i podmínky pro přiznání humanitárního azylu žalobci podle § 14 zákona o azylu, ale ani k tomuto neshledal opodstatnění. Žalovaný má rovněž za to, že se řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobcem v průběhu správního řízení i v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu a neshledal, že by v jeho případě byly dány důvody pro její udělení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když žalovaný s tímto postupem soudu výslovně souhlasil a žalobce na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
13. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 17. 11. 2017 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 22. 11. 2017 poskytl údaje k podané žádosti. Uvedl, že je gruzínské národnosti a státní příslušnosti Gruzie. Narodil se v obci Sagaredžo. Je pravoslavného vyznání a ve vlasti byl jeden rok (do října 2017) běžným členem politické strany Národní hnutí. Sdělil, že je ženatý, jeho manželka žije v Rustavi. Má dvě děti, které se narodily a žijí v Rustavi. Do České republiky přicestoval žalobce letecky z Tbilisi dne 17. 11. 2017. V minulosti nepobýval v jiných státech Evropské unie, nebyla mu udělena žádná víza a dosud nežádal o mezinárodní ochranu. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že byl ve straně Národní hnutí a po té, co tato strana nevyhrála volby, mělo být vyhrožováno jemu i jeho rodině.
14. Téhož dne byl se žalobcem proveden i pohovor za přítomnosti tlumočnicka do gruzínského jazyka. Při něm žalobce uvedl, že posledních 10 let žil na adrese Sagaredžo, ul. Stalina 34, s rodiči, manželkou a dětmi. K obživě mu sloužila jeho farma, pole a zvířata. Žalobce byl ve vlasti členem politické strany Národní hnutí a před volbami měl potyčky se členy strany Gruzínský sen, kteří dle jeho názoru vyhráli volby na základě zfalšování dokladů. Členem strany byl žalobce jeden rok, členský průkaz však neměl. Sdělil, že byl hlídačem budovy a staral se tam o klid a pořádek. Dostával plat 300 lari za měsíc. Žalobce popsal, že opilí členové strany Gruzínský sen několikrát přišli do budovy, kde pracoval. Nechtěl je pustit dovnitř, protože, měl na starost pořádek. K dotazu upřesnil, že potyčky se týkaly toho, že nechtěl tyto opilé osoby pustit dovnitř. Žalobce na otázku ohledně zfalšování voleb odpověděl, že 80% lidí v Sagaredžu podporovalo stranu Národní hnutí, a proto si myslí, že byly volby zfalšované, důkazy o tom však nemá. Dále uvedl že, týden po volbách k němu domů přišli dva muži a řekli mu, že jsou z vlády. Vešli do jeho domu a byli na žalobce sprostí. Prokazovali se nějakými doklady, ale žalobce je nemohl přechíst. Žalobce uvedl, že od 2. 11. 2017 (volby byly dne 21. 10. 2017) k němu přicházeli tito muži někdy denně, někdy ob den, dohromady asi desetkrát za měsíc. Žalobce poté zopakoval, že důvodem, proč mu nadávali, byl popsán incident, kdy dva opilí lidé přišli k žalobci do práce a on je odmítl vpustit do budovy, oni mu přitom sdělili, že se po vyhraných volbách vrátí, protože si ho pamatují. K žalobci pak po volbách chodili stále dva stejní lidé, pouze v jednom případě byli tři. Žalobce se s žádostí o pomoc na policii neobrátil, protože policie patří k vládě a tak by to nemělo smysl. Zopakoval, že muži mu vyhrožovali pomstou kvůli nevpuštění do budovy, docházeli k němu domů vždy mezi půlnocí a jednou hodinou ránní, žalobce muže vždy vpustil dovnitř, jelikož bouchali na dveře a on nechtěl, aby vzbudili děti. Přesto se na policii neobrátil, snažil se s muži domluvit, aby ho nechali, řekl jim, že má rodinu a děti.

Žalobce uvedl, že manželka měla kvůli této záležitosti psychické potíže a musela navštěvovat doktora. Cestu do Evropy mu poradili přátelé a sousedi.

15. Žalobce vyloučil možnost přestěhování se do jiného místa v Gruzii, neboť by to nemělo smysl. Mužům, kteří mu vyhrožovali, uvěřil, že si ho najdou všude (i proto, že za ním přišli desetkrát). Má za to, že by ho hledali i na jiném místě v Gruzii. Žalobce zkusil vysvětlit situaci i kolegům z Národního hnutí, ale byl jimi odmítnut, jelikož dle nich má strana Gruzínský sen vše pod kontrolou. Žalobce je toho názoru, že se vše uklidní, když bude pryč. Tyto osoby přestanou obtěžovat jeho rodinu a on by se tak mohl vrátit domů. Nemá informaci o tom, že by tito lidé navštívili rodinu po jeho odjezdu, protože s rodinou není v kontaktu. Vyloučil jiné potíže ve vlasti a doplnil, že z návštěv mužů má strach, jelikož by mu mohli něco vhodit do kapsy a nechat ho zavřít. Podle něj mu zatím pouze vyhrožovali, ale později by mu ublížili.
16. Ve správním spisu jsou dále založeny listiny, které pro své rozhodování shromáždil žalovaný, a to informace MZV ČR č. j. 123646/2016-LPTP ze dne 15. 12. 2016, informace MZV ČR č. j. 123496/2017-LPTP ze dne 2. 1. 2018, informace č. j. 126131/2015-LPTP, ze dne 26. 2. 2016, informace MZV, č. j. 93501/2014-LPTP ze dne 10. 2. 2014, informace MZV ČR č. j. 123372/2017-LPTP ze dne 2. 1. 2018, informace č. j. 108787/2015-LPTP, ze dne 24. 7. 2015, zprávy MZV USA – Zprávy o dodržování lidských práv v roce 2016 ze dne 3. 3. 2017, Výroční zpráva Human Rights Watch 2017 - Gruzie ze dne 18. 1. 2018, Výroční zpráva Amnesty International ze dne 22. 2. 2018, informace MZV ČR č. j. 122554/2017-LPTP ze dne 2. 1. 2018, informace MZV ČR č. j. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, informace MZV ČR č. j. 103507/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016 a zpráva Amnesty International duben 2015 – Rozsudky smrti a popravy v roce 2015 a informace MZV ČR č. j. 123372/2017-LPTP ze dne 2. 1. 2018.
17. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 27. 3. 2018 žalobci dána možnost seznámení se s podklady rozhodnutí (s výše uvedenými informacemi), vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce této možnosti nevyužil.
18. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
19. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalobce naproti tomu v žalobě vyjádřil přesvědčení, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12, resp. doplňkové ochrany dle § 14a, popř. důvody pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu.
20. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro

udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

21. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
22. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „*pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“
23. Jak pronásledování, tak i vážná újma tedy může hrozit ze strany státu, resp. organizace, která ovládá stát, jakož i ze strany nestátních původců. Je pak třeba prokázat, že stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout před pronásledováním nebo vážnou újmu ochranu, tzn., neučiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy.
24. Krajský soud po prostudování správního spisu přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu žalobních námitek a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Z výpovědí žalobce zcela jasně vyplynulo, že ten sice byl členem politické strany Národní hnutí, ale byl běžným členem této politické strany bez určité politické funkce (byl hlídačem jedné z jejích budov). Žalobce sám nebyl a není nijak politicky aktivní, dokonce nevlastní ani členský průkaz uvedené strany. Nelze tedy dovodit, že by ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl postihován azylově relevantním způsobem.
25. Krajský soud souhlasí i se závěrem, že žalobcem uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit ani jako důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce tvrdil, že opilí členové strany Gruzínský sen měli několikrát přijít do budovy, kde pracoval. Nechtěl je pustit dovnitř, jelikož hlídat budovu bylo v popisu jeho práce. Týden po volbách v Gruzii. v nichž vyhrála strana Gruzínský sen, měli k němu domů přijít dva muži a žalobci nadávali,

jejich návštěvy se opakovaly, přičemž (jak žalobce uvedl) tito muži mu vyhrožovali pomstou kvůli zmíněnému nevpouštění do budovy. Žalobce uvedl, že se s muži snažil domluvit, aby ho nechali, že má rodinu a děti. Na policii ani na žádný jiný orgán se neobrátil. To zdůvodňoval tím, že v Gruzii se všechno děje přes policii a jeho situace by se oznámením problémů některému z příslušných orgánů nevyřešila. Ani přestěhování do jiné oblasti Gruzie nezkoušel, raději z Gruzie odjel, a myslí si, že když bude pryč, vše se snad uklidní a on by se mohl vrátit domů.

26. Tyto žalobcem uváděné důvody žalovaný posoudil na straně 3 až 5 napadeného rozhodnutí a dále pak i v rámci posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu na straně 6 až 8. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce obecně měl možnost ve své vlasti řešit své potíže za pomoci státních orgánů a že této možnosti nevyužil a ani se o to vůbec nepokusil. Pokud však žalobce neučinil vůbec žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, příp. že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003). K žalobcově námitce o nemožnosti obrátit se na státní orgány krajský soud uvádí, že z Informace MZV ČR č. j. 126131/2015-LPTP, ze dne 26. 2. 2016, plyne, že v Gruzii má každý, kdo se cítí poškozen trestnou činností, možnost obrátit se na policii. Efektivita policejního vyšetřování je stejně jako však v jiných zemích EU ovlivněna mnoha faktory, nelze ale říci, že by byla méně či více účinná v porovnání s ostatními zeměmi. Dále je v ní uvedeno, že lze v případě nelegální činnosti policie či její nečinnosti podat stížnost na Generální inspekci policie. Obdobně lze podat také stížnost na prokuraturu. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Azs 226/2018-27)
27. Bezpochyby tedy není aktuální situace v tomto směru v Gruzii ideální, ale vždy je nutno shromážděné informace vyhodnotit ve vztahu ke konkrétnímu žadateli o azyl, tj. v tomto případě k žalobci. Byť tedy žalobce mohl mít různé problémy, které popsal v průběhu správního řízení, nelze však uzavřít, že by v Gruzii nebyla žádná reálná možnost obrátit se v první řadě o pomoc proti bezpráví na státní orgány, že by tato ochrana byla obecně a priori zcela neúčinná, či že by k této ochraně neměl žalobce přístup. Skutečnost, že žalobce žádné možnosti ochrany ze strany státních orgánů nevyužil, nelze klást státu původu k tíži. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004, platí, že „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany*“. V daném případě se žalobce neobrátil na státní orgány s žádostí o pomoc s odůvodněním, že by to nemělo smysl. Nelze proto dospět k závěru o neúčinnosti či závažnému selhání vnitrostátní ochrany.
28. Krajský soud dále poukazuje na informaci MZV ČR č. j. 123646/2016-LPTP ze dne 15. 12. 2016, v níž se uvádí, že před rokem 2012 mohlo docházet k cílené kriminalizaci gruzínských občanů, od roku 2012 však již k této praxi nedochází. V Gruzii je rovněž možné se v případě potíží obrátit na gruzínské státní orgány, na policii či jiné státní orgány nebo na úřad veřejného ochránce práv (viz informace MZV ČR č. j. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016). Žalobce v tomto směru odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51, z něhož dovodil, že není obligatorní povinností, aby se žadatel o udělení mezinárodní ochrany nejprve obrátil na státní orgány v zemi původu. K tomu je však nutno uvést, že v předmětném rozsudku

byl vysloven názor v tom smyslu, že za situace, kdy země není schopná či ochotná ochranu poskytnout, je na místě, aby správní orgán toto tvrzení zvážil a případně vyvrátil na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, tedy relevantních informací a zpráv o zemi původu. Žalovaný si v případě žalobce opatřil dostatečné množství pro věc aktuálních podkladů, které žalobcovy úvahy o nedostatečné pomoci ze strany státních orgánů spolehlivě vyvracejí.

29. Nutno připomenout, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi původu pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, nebo má v případě svého návratu do země původu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, národnosti, pohlaví, náboženství či příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. V případě žalobce však tyto důvody shledat nelze. Žalobcem popsaná jeho situace v zemi nebyla natolik závažná, aby mu mohla být udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu. Nebylo rovněž prokázáno (žalobce to ostatně ani netvrdil) že by byl někdy v Gruzii zadržen či vězněn. V této souvislosti lze poukázat rovněž na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6 A 709/2001, který uvedl, že *„azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávním, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“*
30. Krajský soud tedy po individuálním posouzení případu žalobce ve shodě se žalovaným uzavírá, že jednání, jemuž měl být ve své vlasti vystaven, nelze kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) ani písm. b) zákona o azylu.
31. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
32. Následně zaměřil krajský soud pozornost na posouzení, zda žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení humanitárního azylu, neboť žalobce namítl i to, že jsou u něho dány důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení této formy mezinárodní ochrany. Ustanovení § 14 zákona o azylu stanoví, že pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
33. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud upozorňuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž na udělení této formy azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je tedy otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu

soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Ve zmíněném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.*“

34. Lze konstatovat, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zabýval individuální situací žalobce ve vztahu k udělení této formy azylu. Žalovaný v této souvislosti posuzoval jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situaci a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Dále uvedl, že žalobce netrpí žádnými zdravotními obtížemi a v průběhu správního řízení ani neuváděl, že by byl v běžném životě odkázán na péči nějaké další osoby. Je zletilou a plně svéprávnou osobou s úplným socioekonomickým zázemím ve vlasti. Žalovaný neshledal žádné důvody, které lze považovat za ty, díky nimž by bylo „*nehumánní*“ azyl neudělit. S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje.
35. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí současně posuzoval, zda žadatel nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu.
36. Žalobce v žalobě namítal, že splňuje též podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
37. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 6 až 8 napadeného rozhodnutí. Vycházel jak z výpovědi žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní a aktuální v době vydání

žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

38. Z pohledu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu je nutno konstatovat, žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť Gruzie patří mezi státy, které trest smrti zrušily.
39. Žalovaný se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání [§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu], když mimo jiné přílehlavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žalovaný správně vyhodnotil žalobcovy obavy týkající se vyhrožování dvou mužů v části týkající se § 12 zákona o azylu tak, že žalobce měl své problémy v první řadě řešit se státními orgány ve své zemi, což neučinil a ani se o to nepokusil. Strach žalobce z cílené kriminalizace pak shledal jako nepodložený. Krajský soud se ztotožnil se závěrem, že žalobcovy obavy z návratu do země původu nelze považovat za relevantní ve vztahu k hrozbě vážné újmy v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. I když měl žalobce za to, že přesídlení v rámci státu by v jeho případě nepomohlo, pokud cítil vážné ohrožení, mohl se o to alespoň pokusit. Poněkud zvláštním dojmem pak působí fakt, že i když měl žalobce obavu nejen o sebe, ale i o svou rodinu, tak ta zůstala v místě bydliště. Dlužno dodat, že žalovaný si opatřil dostatečné množství podkladů (aktuálních pro daný případ) z nichž plyne, že situaci v Gruzii nelze označit za případ, kdy by státní orgány vůbec nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům. Materiály, na něž žalobce upozornil, sice mohou obecně dokreslovat situaci v Gruzii, ale žalobcem nebylo nijak uvedeno, jak konkrétně se mohou vztahovat právě na jeho situaci, když pouze bez dalšího obecně poukazoval na excesy v gruzínské justici bez vztahu k jeho osobě.
40. Žalovaný se (byť ne výslovně) vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. K tomuto lze poukázat zejména na zprávu MZV ČR č. j. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015 (založenou ve správním spisu), ze které vyplývá, že osobám, které pobývaly dlouhodobě v zahraničí nebo žádaly o azyl, nehrozí po návratu do Gruzie žádné nebezpečí ani ze strany státních orgánů, ani ze strany soukromých osob.
41. Krajský soud se tak zcela ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
42. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že ze shromážděných informací vyplývá, že

v Gruzii neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení. Krajský soud je téhož názoru, že v žalobcově případě nebylo prokázáno ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

43. Přisvědčit musí krajský soud i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu).
44. Nutno znovu připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
45. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.
46. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný přihlédl k okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) a ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo (§ 50 odst. 4 správního řádu). Zejména přihlédl k informacím o zemi původu žalobce, a rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), neporušil tedy ani zásadu volného hodnocení důkazů.

V. Závěr a náklady řízení

47. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
48. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nepožadoval a krajský soud nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. srpna 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.